

ไม่มีทางกลับ

มีช่วงเวลาในชีวิตที่เราตระหนักว่าไม่มีทางกลับไปสู่สิ่งที่เคยเป็น ไม่ใช่เพราะเราไม่ต้องการ
แต่เพราะเส้นทางนั้นไม่มีอยู่อีกต่อไป โลกเปลี่ยนไป เราเปลี่ยนไป
และสิ่งที่เคยเป็นบ้านก็ไม่ใช่บ้านอีกต่อไป

ผมต่อสู้กับความจริงนี้เป็นเวลานาน ผมพยายามหาทางกลับไปสู่ชีวิตที่เคยรู้จัก
ไปสู่ความสัมพันธ์ที่เคยมี ไปสู่ตัวตนที่เคยเป็น แต่ทุกครั้งที่ผมพยายาม
ผมพบว่าประตูนั้นถูกปิดไปแล้วอย่างถาวร

การยอมรับว่าไม่มีทางกลับเป็นหนึ่งในความเจ็บปวดที่ลึกซึ้งที่สุด
แต่ในความเจ็บปวดนั้นเองก็มีการปลดปล่อย เมื่อเราหยุดมองหาทางกลับ
เราก็มีพื้นที่ในการมองหากางข้างหน้าแทน

ทุกวันนี้ผมเข้าใจว่าการไม่มีทางกลับไม่ใช่โศกนาฏกรรมเสมอไป
บางครั้งมันคือของขวัญที่บังคับให้เราต้องสร้างสิ่งใหม่แทนที่จะยึดติดกับสิ่งเก่า
ชีวิตที่แท้จริงเกิดขึ้นเมื่อเรายอมรับว่ามีเพียงทางข้างหน้าเท่านั้น